

Sygn. akt IV Ka 13/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Ewa Rusin (spr.)

Sędziowie:

SSO Krzysztof Płudowski

SSO Sylwana Wirth

Protokolant:

M. T.

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r.

sprawy M. D.

syna W. i K. z domu C.

urodzonego (...) w N.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 17 października 2017 r. sygnatura akt II K 210/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 13/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku ustalił, iż M. D. był skazany prawomocnie wyrokami :

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 29 czerwca 2012 roku, sygn. akt II K 239/11 na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. wyrokiem sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 15 lipca 2010 roku sygn. akt II K 332/10 na karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 9 grudnia 2009 roku sygn. akt VIII K 1256/09 na karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a której to kary wykonanie zarządzono postanowieniem SR w Kłodzku z dnia 11.03.2013 r., sygn. akt VI Ko 157/13

Wyrokiem z dnia 17 października 2017r. sygn. akt II K 210/16 Sąd Rejonowy w Kłodzku na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się skazany, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z urzędu.

Apelujący zarzucił na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego t.j. art. 4 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy wprowadzie przepis art. 19 ust. 1 ustawy z 2015r o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wprowadził szczególną regułę intertemporalną wskazującą reżim prawny właściwy przy łączeniu kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015r - co jednak w ocenie skazanego nie powinno wyłączać w tym zakresie zastosowania ogólnych kodeksowych reguł w tym przepisu art. 4 § 1 kk w znowelizowanym brzmieniu ponieważ kara łączna jest instytucją prawa materialnego i do rozstrzygnięcia konfliktu wynikającego z obowiązywania w czasie popełnienia przypisanych czynów i w czasie orzekania o karze łącznej różnych ustaw - zastosowanie powinien mieć art. 4 § 1 kk w sposób jednoznacznie wskazujący, że w sytuacjach takich ma zastosowanie ustawa nowa - chyba, że obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy, zaś w realiach niniejszej sprawy względniejsza dla skazanego jest ustawa nowa, której Sąd I instancji nie zastosował.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o połączenie kar orzeczonych w wyrokach opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest całkowicie bezzasadna.

Sąd I instancji trafnie uznał brak warunków dla połączenia w ramach wyroku łącznego poszczególnych kar pozbawienia wolności, prawomocnie wymierzonych skazanemu, co skutkowało umorzeniem postępowania na podstawie art. 572 kpk.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż spośród skazań objętych postępowaniem w sprawie pod sygn. akt II K 332/10 Sądu Rejonowego w Kłodzku doszło już do zatarcia skazania z mocy prawa – wyrokiem z dnia 15.07.2010r. wymierzono karę łączną 1-go roku i 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie postanowieniem z dnia 19.12.2011r. warunkowo zawieszono na okres 3-ech lat próby, kary tej nie zarządzono do wykonania.

Wykonaniu wobec skazanego M. D. podlegają zatem kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami z dnia 9.12.2009r. sygn. akt VIII K 1256/09 i z dnia 29.06.2012r. sygn. akt II K 239/11. Oba wyroki zapadły przed 1 lipca 2015r., tj. przed zmianą kodeksu karnego, dokonaną ustawą o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lutego 2015r. Dz. U. z 2015r. poz. 396. W myśl art. 19 ust. 1 tej ustawy w stosunku do takich skazań nie stosuje się znowelizowanych przepisów o karze łącznej lecz uprzednio obowiązujące art. 85 kk. Ponieważ czyn objęty drugim w kolejności chronologicznej wyrokiem z dnia 29.06.2012r. sygn. akt II K 239/11 skazany popełnił w dacie 23/24 .10.2010r., zatem już po wydaniu pierwszego wyroku, to analizowane skazania nie spełniają warunków łączenia kar z art. 85 kk, tj. dopuszczenia się dwóch lub więcej czynów, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok skazujący.

Cytowany wyżej przepis art. 19 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lutego 2015r. Dz. U. z 2015r. poz. 396 nie pozostawia żadnych wątpliwości co do stosowania zasad łączenia kar w ramach wyroku łącznego – nowe reguły dotyczą tylko i wyłącznie kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia

w życie ustawy oraz sytuacji takiej, w której zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie znowelizowanej ustawy z karami podlegającymi wykonaniu, ale wymierzonymi pod rządami ustawy poprzedniej. Tych ostatnich warunków także skazania M. D. nie spełniają.

Niestety zaprezentowana w apelacji wykładnia przepisu intertemporalnego art. 19 ust. 1 ustawy w kontekście art. 4 § 1 kk pozostaje nieprawidłową. Przepisy te były już poddane także wykładni Sądu Najwyższego w przywoływanym przez apelującego postanowieniu z dnia 16 lutego 2017r. sygn. akt II KK 347/16 (OSNKW 2017/8/42), która to wykładnia jest akceptowana przez Sąd Okręgowy. Apelujący poza wyrażeniem swego gołosłownego sprzeciwu treści art. 19 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 20 lutego 2015r.(Dz. U. z 2015r. poz. 396) nie przedstawił żadnych argumentów, do których należałoby się odnieść. Można tu tylko wskazać, iż powodem do analizy względności ustaw w aspekcie art. 4 § 1 kk w zakresie kary łącznej może być tylko sytuacja, w której łączeniu podlegają kary prawomocnie wymierzone przed 30 czerwca 2015r. z karami wymierzonymi po tej dacie, przedmiotem rozstrzygnięcia będzie wtenczas zagadnienie stosowania rozdziału IX w nowym brzmieniu czy też w poprzednio obowiązującym do 30 czerwca 2015r.

Już tylko na marginesie należy dodać, iż w razie braku warunków do wydania wyroku łącznego przepis art. 572 kpk nakazuje wydać postanowienie o umorzeniu postępowania. Taka forma rozstrzygnięcia implikuje termin i sposób zaskarżenia, tj. 7 dniowy termin do złożenia zażalenia. Wydanie w niniejszej sprawie zamiast postanowienia wyroku umarzającego, trafnego co do istoty, nie może skutkować ani orzeczeniem kasatoryjnym ani postulowanym przez prokuratora pozostawieniem apelacji bez rozpoznania.

O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec odbywania długotrwałej kary izolacyjnej i braku jakiegokolwiek majątku, zasadnym jest zwolnienie skazanego od ich ponoszenia.